

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6413/06
31.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Војне поште 1099 Београд, инт. бр. 3882-4 од 21.11.2006. године, у предмету распоређивања на радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 31.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1099 Београд, Инт. бр. 3882-4 од 21.11.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Војне поште 3323 Ниш Инт. бр. 2230-4 од 10.10.2006. године, којим је одбијен његов захтев за поништавање по праву надзора решења Војне поште 3323 Ниш Инт. бр. 4-784/19 од 12.09.2005. године, а којим је тужиоцу престала служба у Војсци без његове сагласности са даном 31.10.2005. године, на основу укидања радног места на које је распоређен.

У тужби поднетој Врховном суду Србије тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да тужени орган није ценио жалбене наводе односно истакнути приговор ненадлежности за одлучивање првостепеног органа, јер одлуку о поништењу решења по основу службеног надзора доноси другостепени орган, сходно одредби члана 254. став 1. Закона о општем управном поступку. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу Генералштаб Војске Србије – Управа за логистику, као правни следбеник туженог органа је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Захтевом тужиоца од 03.08.2006. године, достављеном туженом органу, поводом кога је донето решење првостепеног органа од 10.10.2006. године, тужилац је тражио поништавање по праву надзора решења истог првостепеног органа означеног у захтеву, којим је тужиоцу престала служба у Војсци. Захтев је поднео на основу одредби члана 253. тачка 3. и става 2. Закона о општем управном поступку. Решењем првостепеног органа од 10.10.2006. године, овај захтев тужиоца, који је томе органу достављен од стране туженог органа, на основу одредби члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, је одбијен као неоснован, из разлога што је у овој правној ствари управни поступак окончан решењем туженог органа од 25.10.2005. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на решење првостепеног органа од 12.09.2005. године, о престанку службе тужиоцу у Војсци. Такође, првостепени орган је у образложењу решења од 10.10.2006. године, навео да се у конкретном случају ради о ствари из судске надлежности, те да тужилац може покренути управни спор подношењем тужбе надлежном суду. Оцењујући решење првостепеног органа тужени орган је поводом жалбе тужиоца изјављене на исто, утврдио да је оно правилно и на закону засновано.

Код оваквог стања ствари, по оцени Врховног суда Србије оспореним решењем повређен је закон на штету тужиоца. То из разлога што се према одредби члана 254. у вези члана 253. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97) о поништавању решења по основу службеног надзора одлучује у управном поступку, при чему је предмет поништавања коначно решење и о томе одлучује другостепени орган по службеној дужности, односно по захтеву странке или државног или јавног тужиоца, а жалба против истог није допуштена. И о укидању решења по праву надзора се одлучује у управном поступку. Стога је погрешно закључивање првостепеног органа да се у конкретном случају ради о ствари из судске надлежности, а на шта је тужилац основано указивао и у жалби на првостепено решење, а и у тужби, па тужени орган није могао одбити жалбу на првостепено решење сматрајући да је исто правилно, када првостепени орган и не наводи разлоге, сагласно члану 199. став 2. Закона о општем управном поступку, због чега се ради о ствари из судске надлежности. Тужени орган није ни ценио ове наводе жалбе тужиоца чиме је учинио битну повреду члана 235. Закона о општем управном

целима све наводе жалос тужиоца тиме је у тиме битну повреду члана 253. Закона о општем управном поступку. По налажењу овог суда, без значаја је што се тужилац, тражећи поништавање по праву надзора првостепеног решења, којим је тужиоцу престала служба у Војсци, позива на одредбе члана 253. тачка 3. и став 2. истог члана Закона о општем управном поступку, обзиром да је по тако поднетом захтеву требало поступити по члану 58. Закона о општем управном поступку, али из захтева јасно произилази да се ради о ванредном правном средству у вршењу права надзора из члана 253. Закона о општем управном поступку. Стога је у поновном поступку тужени орган дужан да отклони битне повреду поступка и применом одговарајућих одредби Закона о општем управном поступку, донесе ново на закону засновано решење, поводом захтева тужиоца од 03.08.2006. године.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), с тим што су примедбе суда у погледу поступка из ове пресуде обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 31.10.2007. године, У.бр. 6413/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС